

Saadanne Smaahaandværkeres Bolig vil som Regel være fri paa Grund af sin Lidenhed; den bør være det i alle Tilfælde. Dette vil ogsaa i fiskal Henseende medføre en Lettelse.

Som § 1 er affattet medtages under den i Paragraffen anførte Betingelse ogsaa de paa Landet fri Erhverv, nemlig Grovsmede, Hjulmænd, Bøvere og Rugbrødsbagere samt Haandværkere, der forfærdige Agerdyrkningsredskaber, hvortil henregnes Rebslagere. Endvidere de Haandværk, der ere fri, fordi de ikke ere optagne i Vedtægten. — I øvrigt kan en Mand, der har løst Næringsadkomst, selvfølgelig ogsaa blive fri for at svare Bygningsafgift, saasnart han opfylder Paragraffens Betingelse.

Ad 2. Det er en nødvendig Følge af den forandrede Affattelse af § 1, at § 2 i det oprindelige Forslag bortfalder, da de der omhandlede Erklæringer ere overflødige. Paragraffens ny Affattelse er foranlediget ved de indgivne Andragender fra Beboere af Rødbj Mark og Frederikssund Mark. Andragenderne medfølge som Bilag. Det bemærkes, at et enkelt Andragende er indkommet, efter at Betænkningen var udarbejdet. Endringsforslaget er billigt og retfærdigt, thi det er i Strid med hele Princippet i Bestemmelserne om Bygningsafgift at paalægge egentlige Avlsbrugere denne Afgift.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 1 og § 2 er det naturligvis uden Betydning om vedkommende er Ejer eller Lejer. Afgiftsfriheden indtræder i begge Tilfælde. Vel udredes Bygningsafgiften formelt af Ejeren, men efter Loven paahviler den Brugeren.

Ad 3. Ifølge § 29, jfr. § 30 og § 36 i Lov af 1ste Oktober 1802, ere de Dele af Beboelseslejligheder afgiftsfri, som ere beliggende i Kvist- eller Loftsetagen og kun have Vinduer i Gavlen eller gennem Taget. Det hedder i § 29: „Lofter og Loftværker, hvis Vinduer ere gennem Taget eller i Gavlene, tages ikke med i Beregning.“

De betragtes altsaa som ikke eksisterende, naar der er Tale om Bygningsafgift.

Lov af 16de April 1873 gav forskellige Fritagelser for Bygningsafgift. Dens § 3 bestemmer følgende:

„Endvidere skal for Bygningsafgift fritages Beboelseslejligheder i Købstæderne og paa Landet . . . naar de kun bebos af een Familie, og deres Udstrækning ikke er større end 100 Kvadratalen i Købstæderne eller 120 Kvadratalen paa Landet.“

I Skrivelse af 3dje Januar 1891 fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet gøres den Fortolkning gældende, at de Dele, der ere beliggende i afgiftsfri Kvist- og Loftetager, skulle opmaales og medregnes for at finde Lejlighedernes Kvadratindhold ved Spørgsmaal om Frihed for Afgift i Henshold til Lov af 16de April 1873, § 3.

Det hedder herom i bemeldte Skrivelse:

„I Anledning af en Generaldirektoratet forelagt Sag angaaende Anvendelse af § 3 i Lov angaaende Frihed for Bygningsafgift af 16de April 1873 har Generaldirektoratet udtalt, at der ved Spørgsmaalet om en Beboelseslejligheds indvendige Størrelse vil være at tage Hensyn til samtlige de til Beboelse og Husholdning benyttede Lokaler, derunder ogsaa de Dele af Lejligheden, der ere beliggende i Kvist- eller Loftetagen, og som paa Grund af, at de kun have Vinduer i Gavlen eller igennem Taget ifølge Forordning 1ste Oktober 1802, § 29, jfr §§ 30 og 36, selv ere bygningsafgiftsfri.“

Ved Lov af 14de April 1893, § 2, udvides Bestemmelserne i Lov af 16de April 1873, §§ 3 og 6 til at gælde selv om Kvadratindholdet overstiger det sammesteds nævnte med 10 Kv.-Alen; men Cirkulære af 26de April 1893 fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet til samtlige Amtstuer bestemmer, at der ved Spørgsmaalet om Fritagelse efter Lov af 14de April 1893 skal gaas frem efter Generaldirektoratets Skrivelse af 3dje Januar 1891.